

เทศน์กฐิน วัดป่ามหาบัว ญาณสัมปันโน

วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺสโนโต

ณ วัดป่ามหาบัว ญาณสัมปันโน ต.ทองหลาง อ.ห้วยคต จ.อุทัยธานี

ตั้งใจฟังเทศน์เนาะ ฟังเทศน์ เทศน์ว่าวันนี้เรามาทอดกฐินไง วันนี้จะเป็นวันทอดกฐินของวัดป่ามหาบัว ญาณสัมปันโน การทอดกฐินเพื่อบุญกุศลนะ แต่ตอนนี้ประเทศชาติกำลังเศร้าโศกใจ ในหลวงท่านสวรรคต ถ้าในหลวงท่านสวรรคตนะ ตอนนี้ประเทศไทยไว้ทุกข์ มันเป็นทุกข์ของประเทศไทยไง ประเทศไทยมีความทุกข์ ถ้ามีความทุกข์อย่างนี้ เราจะมาทอดกฐิน เพราะทอดกฐิน ทางรัฐบาลเขาไม่ให้มีงานรื่นเริง แต่เขาให้มีงานเทศกาลบุญ ถ้าเทศกาลบุญ เราจะทำบุญกุศลนะ เราจะทำบุญกุศลแม้แต่ในหลวงท่านสวรรคตไปแล้ว ท่านสร้างคุณงามความดีไว้มาก แต่ประเทศชาติยังต้องดำเนินการต่อไป ชีวิตยังต้องเดินต่อไปไง ถ้าชีวิตยังเดินต่อไป

คนเราเกิดมา เกิด แก่ เจ็บ ตาย เวลาเกิด แก่ เจ็บ ตาย เวลาเกิด วันเวลามันก็ลื่นไถลชีวิตของคนไปทั้งนั้น ถ้าชีวิตของคน คนที่มีอำนาจวาสนา การเกิดเป็นคนมีคุณค่ามากๆ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เกิดเป็นมนุษย์ ถ้าการเกิดเป็นมนุษย์ คนคิดบวก คิดบวกคิดถึงบุญกุศลของตน ถ้าคิดถึงบุญกุศลของตน มันมีความรู้สึกนึกคิดอยากจะทำคุณงามความดีไง

ถ้าคุณงามความดีของโลก ทางโลกเขาทำคุณงามความดีของเขา เขามีน้ำใจต่อกัน นั่นเป็นความดีของโลกเขา แต่ความดีของหัวใจใจ ความดีของธรรม ถ้าความดีของธรรม การเกิด แก่ เจ็บ ตายอะไรพาเกิด อวิชชาในหัวใจของคนมันพาเกิด ถ้าอวิชชาในหัวใจของคนมันพาเกิด เรามาค้นคว้า เราจะมีอำนาจวาสนาเข้าไปรื้อค้นในใจของเรา ถ้าคนจะมีอำนาจวาสนารื้อค้นในใจของตน คนต้องมีจิตใจละเอียด ถ้าคนมีจิตใจละเอียด มันคิดนี่ไง มันคิดถึงการเสียสละๆ ถ้าทางโลกเขาเห็นการเสียสละเป็นคนที่ยกย่อง คนที่ได้ประโยชน์ๆ การได้ประโยชน์อย่างนั้น ถ้าได้ประโยชน์แบบโลก แบบโลก ถ้าเป็นธรรมาภิบาลมันก็ยังสะอาดบริสุทธิ์ใจ

แต่ถ้าเป็นทางธรรมละ ทางธรรม การเสียดสละของเรา เราจะทอดกฐินกันนะ ถ้าเราจะมาทอดกฐินกัน มันต้องมีอะไร มันต้องมีพระจำพรรษาครบสงฆ์ก่อน ถ้าพระจำพรรษาครบสงฆ์ ถ้าพระจำพรรษาครบสงฆ์แล้วพระอยู่ในพรรษาครบสงฆ์ครบ ๑ พรรษา ออกไครมาสแล้วเขาจะมีกฐิน กฐินนี้ เป็นพุทธานุญาตขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาถ้าจะมีศาสนาต้องมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน ถ้ามีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดที่ไหน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเกิดนะ สร้างอำนาจวาสนาเป็นพระโพธิสัตว์ๆ มา เวลาเกิดเกิดที่สวนลุมพินีวัน เกิดในป่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดในป่า ครองเรือนอยู่ มีสามเณร ๓ คน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะออกบวชๆ คำว่า “ออกบวช” นะ เพราะอยู่ในทางโลก ไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย ถ้าเราเป็นไข้ไหม เราเป็นกษัตริย์ไข้ไหม เราเป็นกษัตริย์ เราทำคุณงามความดีของเรา เราก็ต้องเกิด แก่ เจ็บ ตายอย่างนี้เหมือนกัน เวลามันกลืนกินสัตว์โลกไปทั้งนั้น เวลามันกลืนกินสัตว์โลกไปทั้งนั้น ท่านถึงสร้างอำนาจวาสนามา ท่านถึงพยายามหาทางออกของท่าน ท่านพยายามแสวงหาทางออกของท่าน

เวลาท่านจะหาทางออกของท่าน ท่านออกบวช ไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย เห็นสมณะ ความทางออกๆ นั้นเป็นทางสมณะนี่จะเป็นทางออกได้ ท่านถึงชวนชวาย ท่านถึงออกบวช ออกบวชคันควัวอยู่ ๖ ปี คันควัวในใจของตน คันควัวกับเจ้าลัทธิต่างๆ คันควัวมาขนาดไหนมันก็ไม่ใช้ทางๆ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะมาตรัสรู้ ตรัสรู้อยู่ที่โคนต้นโพธิ์นั้น

เวลาโคนต้นโพธิ์นั้น ตรัสรู้ที่โคนต้นโพธิ์นั้น แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาศัยโคนต้นโพธิ์นั้น อาศัยป่านั้นเป็นที่คันควัว เป็นชัยภูมิการฝึกฝนใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน ปรินิพพานในป่า ป่าเขามันเป็นของคู่เคียงกับศาสนา ศาสนาจะยั่งยืนได้ ศาสนาจะยั่งยืนได้มันต้องมีชัยภูมิในการคันควัว ศาสนาเจริญได้ เจริญที่ไหน

ถ้าเจริญในทางปริยัติ ในทางการศึกษา ศึกษามาแล้วก็งงๆ เวลาศึกษามารู้ในปริยัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ สอนถึงปริยัติ สอนถึงการศึกษาค้นคว้า คนจะเจริญได้ต้องมีการศึกษา ศึกษาแล้วต้องประพจน์ปฏิบัติ ศึกษาแล้วค้นคว้า การศึกษานี้ศึกษามาให้ค้นคว้าในหัวใจของตนใด ถ้าค้นคว้าในหัวใจของตน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าค้นคว้าๆ ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

บุพเพนิวาสานุสติญาณ เข้าไปในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ระลึกถึงอดีตชาติๆ ไป ตั้งแต่อดีตชาติมันเห็นหมด นี่คือสมบัติๆ สมบัติที่เราเรามาทำกันอยู่ที่นี่ สมบัติคือบุญกุศลที่เราทำกันอยู่ที่นี่ จิตใจเจตนาอันนั้นมันเป็นคนทำ บุญกุศลอันนั้นมันขับลงไปที่นี่ ขับลงไปที่นี่ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย สร้างสมบุญญาธิการมาอย่างนั้น สร้างสมบุญญาธิการมาอย่างนั้น เวลาค้นคว้ามันถึงมีอำนาจวาสนาบาร์มีใจ ขณะเข้าไปบุพเพนิวาสานุสติญาณ ถ้าประพจน์ปฏิบัติไม่ถึงที่สุดมันเป็นจุตูปปาตญาณ เวลาเข้าไปมันยังต้องเกิดต่อไป ยังมีอนาคตัง ๓ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันเกิดแล้ว แล้วมันยังมีอนาคตต่อไปๆ

เวลาเกิด เกิดมาจากอดีต มาเป็นปัจจุบันนี้ก็พลัดเปลี่ยนกับชีวิตนี้ไป เวลาอนาคต เวลาตายไป มันก็ยังต่อเนื่องกันไป ดังกลับมาๆ เวลาจะเกิดมรรคเกิดผลขึ้นมา เกิดอัสวักขยญาณในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเกิดที่ไหน มันเกิดในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นใหม่ การทำบุญกุศลก็ทำบุญกุศลเพื่อเหตุนี้ไง ทำบุญกุศลขึ้นมาให้จิตใจเรามีอำนาจวาสนาบาร์มี เราเห็นความดีที่ละเอียดลึกซึ้ง เราไม่เห็นความดีที่เป็นวัตถุ เราไม่เห็นความดีที่เป็นโลกธรรม ๘ เลื่อมใส มีเลื่อมใสเลื่อมใส มียศถาบรรดาศักดิ์ มันของชั่วคราวทั้งนั้น กาลเวลามันก็เปลี่ยนไปหมด แต่ถ้าทำคุณงามความดี เราเสียสละ เสียสละอย่างนี้ มันเสียสละเพื่อหัวใจดวงนั้นใจ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา อัสวักขยญาณใน ๓ ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา อันนั้นแล้วมีความสุขวิมุตติสุขๆ สุขในศาสนาใจ ถ้าสุขเรื่องธรรมะ เรื่องธรรมแล้วมันเป็นความสุขส่วนตน เป็นความสุขในใจของตน ถ้าเป็นความสุขในใจของตน แล้วตน คำว่า “ตน” ทุกคนรักตน เขาคลอก โกง เขาตักตักกัน แต่ในหัวใจของเราเล็งเล็งสัจ ความเล็งเล็งสัจ ความเคลือบแคลงใจ

ธรรมะมันจะเข้าไปแยกแยะของมันในหัวใจถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริง ถ้ามันแยกแยะความจริงอย่างนี้ขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงเสวยวิมุตติสุข

คำว่า “เสวยวิมุตติสุข” เสวยวิมุตติสุขที่ไหน เสวยวิมุตติสุขในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ต้องให้ใครรับประกัน ไม่ต้องให้ใครการันตี ไม่ต้องให้ใครรับรอง ไม่ต้องให้ใครเข้ามายุ่งมันเป็นในดวงใจดวงนั้น เพราะดวงใจดวงนั้นเวลาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะก็ดวงใจดวงนั้นเป็นคนไปเกิด ดวงใจดวงนั้นนะ ดวงใจดวงนั้นมันไปเกิด มันเหมือนของสาธารณะ แต่จริงๆ แล้วมันมี มันมีสติมีปัญญาของเรารักษา ถ้ารักษาได้รักษาเป็น รักษาได้รักษาเป็น เราจะมาทำคุณงามความดีกัน เราจะมาทอดกฐินกันไง ถ้ามาทอดกฐิน ทอดกฐินเพราะอะไรละ ทอดกฐินเพราะว่าในหัวใจของตน เพราะตนทำความดีของตน ทำความดีของตน แล้วทำความดีของตน ถ้ามันไม่มีเหตุให้ทำ มันทำอย่างไร

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุสิ ถ้ามันมีเหตุ มันมีพระจำพรรษา แล้วพระนี่มาจากไหน พระนี่ก็เป็นพุทธานุญาตขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระมาจำพรรษา มาจำพรรษาในป่าในเขา มาทำไม ก็มาเพื่อฝึกหัดตนไง ฝึกหัดตนๆ นะ

พระก็มีงานของพระ พระก็มีหน้าที่ของพระ พระก็ประพฤติปฏิบัติของพระ ถ้าพระประพฤติปฏิบัติของพระนะ เราเห็นคุณงามความดีอันนั้น เราเป็นฆราวาส เราเป็นฆราวาส เราเห็นคุณงามความดีนั้น เราถึงส่งเสริมไง

การส่งเสริม เราทำคุณงามความดีในใจของเรา แต่มันก็ส่งเสริม ส่งเสริมศาสนา ส่งเสริมความมั่นคงของศาสนา ถ้าความมั่นคงของศาสนา ถ้ามีคนที่ยึดครองดูแล คนที่ยึดครองดูแลทำให้เจริญงอกงามขึ้นมา เห็นไหม ถ้ามันไม่มีคนยึดครองดูแล ต่างคนต่างอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาด้วยพระองค์เอง ตรัสรู้เองโดยชอบ ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง ตรัสรู้ด้วยตนเอง ตรัสรู้เองโดยชอบ โดยชอบธรรม เพราะอำนาจวาสนาบารมีอย่างนั้นไง พวกเรามั่นสาธุสวาทจะได้ยินได้ฟัง ศาสนามีอยู่แล้ว ศาสนาวางไว้อยู่แล้ว เรายังออกนอกกลุ่มนอกทางกันไง

ถ้าเราจะเข้ามาในทางๆ เราทำในทาง แต่ทำบุญกุศล ทำคุณงามความดี มีแต่คนติฉินนินทาไปทั้งนั้นนะ เขาก็จะชักนำไปทางของเขา การชักนำถ้ามันทางของกิเลสไง กิเลสเป็นใหญ่ๆ โลกเป็นใหญ่ๆ ความคิด คิดถึงโลก โลกเป็นใหญ่ทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าเป็นธรรมดาๆ ละ เป็นธรรมดาเป็นธรรมดาไหนละ เป็นธรรมดาอยู่ที่เจตนาละ มันอยู่ที่ความรู้สึกรู้สึกในหัวใจของเราละ ไอ้เรื่องวัตถุสิ่งของนั้นมันเป็นของนอกกาย เป็นของปลายเหตุ ถ้าของปลายเหตุ จะมีมากมีน้อยขนาดไหน ถ้ามันไม่มีใครคิดเสียสละ มันเสียสละไม่ได้หรอก ของมันก็เป็นของท่านนั่นละ

แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ มันเกิดจากหัวใจดวงนี้ ถ้าเกิดจากหัวใจดวงนี้ เราเกิดเป็นคน เกิดเป็นคนเป็นผู้ที่มีอำนาจวาสนา มีอำนาจวาสนาจริงๆ เพราะคน ดุติ สรรพสิ่งในโลกนี้ใครเป็นคนทำมนุษย์ทั้งนั้น มนุษย์เป็นคนทำ แล้วมนุษย์ทำขึ้นมา มนุษย์ก็มาหลงสิ่งที่ตัวเองสร้างมา สร้างสมมา ของที่มนุษย์สร้างมา มนุษย์ก็หลงไหลกัน

แต่เวลาเป็นความจริงๆ เวลาทำศีล สมาธิ ปัญญา มันของในหัวใจของสัตว์โลก เราทำกันไม่ได้ แล้วทำได้ก็ไม่มีใครเห็น แต่มีครูบาอาจารย์ท่านรู้ ท่านรู้ของท่าน ท่านรู้ความจริงของท่าน ถ้าความจริงของท่าน ท่านทำของท่านมาเป็นประโยชน์อย่างนั้น นี่เหมือนกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดในป่า ตรัสรู้ในป่า ปรีชาพาในป่าไง นี่พูดถึงว่าพระปฏิบัติ

ทีนี้เราปฏิบัติ เราก็กินในป่ากันไง มนุษย์เกิดมา ป่าเป็นแหล่งอาหารของมนุษย์ ป่าเป็นที่พอกอากาศ ป่าเป็นที่ให้สิ่งสำคัญกับชีวิตทั้งนั้นละ แต่ถ้าทางโลกเขาแสวงหา เขาต้องการประโยชน์ของเขา นี่พูดถึงการเกิดใจ การเกิดของคนนะ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กันนะ เกิดมั่งมีศรีสุข เกิดคนทุกข์ คนจน คนยากไร้ ไอ้เนี่ยมันเป็นเวรเป็นกรรมของคน ถ้าเป็นเวรเป็นกรรมของคน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรื่องกรรม

รัฐบาลก็พยายามจะทำให้เสมอภาค รัฐบาลก็พยายามส่งเสริม ส่งเสริมให้คนมีอาชีพ ส่งเสริมให้คนมีหน้าที่การงาน นั่นก็เป็นการส่งเสริม นั่นก็เป็นคุณงามความดีอันหนึ่ง แต่เรื่องของกรรมๆ มันให้ผลมากนักร ส่งเสริมขนาดไหนมันก็ขาดตกบกพร่องไปตลอดแหละถ้าเรื่องของกรรมมันให้ผลของมัน แต่เราก็ทำของเราไป

เราจะบอกว่า ถ้าเราเป็นธรรมดาๆ เป็นธรรมก็ให้เสมอภาคสิ เป็นธรรมก็ให้เสมอกันสิ

ทุกคนอยากให้เสมอภาคทั้งนั้นละ แม้แต่พระอรหันต์นะ พระอรหันต์เป็นพระอรหันต์เสมอ กันโดยคุณธรรม แตกต่างกันด้วยอำนาจวาสนา ถ้าการแตกต่างกันด้วยอำนาจวาสนาอย่างนั้น นั่นเป็น

สิ่งที่ท่านทำของท่านมา พระสืบลีท่านเป็นหัวหน้าทำบุญๆ มาตลอด พอมาชาติสุดท้ายเป็นพระสืบลี เป็นพระที่มีลาภสักการะมากที่สุด เพราะนั่นก็เป็นการทำมา ท่านทำของท่านมาทั้งนั้น

นี่เหมือนกัน เราก็มาทำของเรา เราจะมาทอดกฐินของเรา แต่ทอดกฐินของเราตอนนี้มันเป็น ที่ประเทศที่เขาไว้ทุกข์ ทุกข์ของประเทศชาตินะ เวลาในหลวงท่านสอน สอนถึงเศรษฐกิจพอเพียง การเศรษฐกิจพอเพียงก็คือการประหยัดมัธยัสถ์ การประหยัดมัธยัสถ์ต้องมีความขยันหมั่นเพียร ถ้า เศรษฐกิจพอเพียงมันต้องมีความขยัน มีความหมั่นเพียรของท่าน นี่ในหลวงสอนนะ แล้วในหลวงก็ บอก จะทำให้คนทุกคนดีเสมอกันไม่ได้ แต่ต้องให้คนที่เป็นคนดีต่างหากเป็นผู้คุ้มครองดูแล ประเทศชาติไว้

จะทำให้ทุกคนดีเสมอกันมันเป็นไปไม่ได้หรอก มันเป็นไปไม่ได้เพราะอะไรละ เพราะคนทำมา มันแตกต่างกัน แต่ในหลวงก็พยายามๆ แล้วท่านพยายามทั้งชีวิตของท่านนะ ท่านก็เป็นเจ้าอยู่หัวนะ ท่านเป็นคนดีคนหนึ่งนะ ท่านสร้างให้ประเทศชาติของเรามั่นคง ประเทศชาติของเรามั่นคงเพื่อ ประโยชน์กับเรา

นี่ท่านก็สวรรคตไปแล้ว ถ้าท่านสวรรคตไปแล้ว ประเทศชาติถึงต้องไว้ทุกข์ มันต้องมีเหตุไฉน ประเทศชาติไว้ทุกข์นะ ทุกข์ของประเทศเลย แต่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยไว้ให้พระๆ พระต้องปฏิบัติตามธรรมตามวินัย ถ้าปฏิบัติ ตามธรรมวินัย แล้วพระท่านนั้นไซ้ใหม่ที่จะประพฤติปฏิบัติดีท่านนั้น

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตอบโต้กับมาร พญามารมันมาดลใจนะ มาดลใจว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าธรรมะนี้ประเสริฐมาก นิพพานมีความสุขมาก องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ก็นิพพานไปสิ มีความสุขก็พยายามแสวงหาความสุขให้มาก จึ้นๆ มาอยู่อะไรกับโลกนี้ละ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “มารเอ๋ย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรายังไม่ เข้มแข็ง...” ยังไม่เข้มแข็งคือมันยังโง่ มันไม่มีจิตใจที่มันคง มันไม่มีจิตใจแยกคิดแยกถูกได้ไง ท่าน บอกว่า “...เรายังไม่นิพพาน” ท่านถึงวางธรรมวินัยๆ เพราะมันละเอียดลึกซึ้งไง มันเป็นเรื่องของ ความรู้สึก

เวลาในหลวงท่านสวรรคตไป เวลาคนที่เขาไปคารวะศพของในหลวง ฝนตกไปทั่วเลย ทำไมเขาไม่หนีล่ะ ทำไมเขาไม่หนี เขาบอกว่าเข้าไปแล้วก็จะเข้าไปในราชวังไม่ได้ แต่ก็ขอมายืนใกล้ๆ ขอมายืนใกล้ๆ ฝนตกแดดออก เขาไม่หนีทั้งนั้นนะ เขามีน้ำใจ เขาคิดถึง ทำอะไรก็ได้เพื่อเป็นประโยชน์ๆ ในหลวงสอนมาอย่างไร สิ่งต่างๆ ที่เขาเกิดขึ้นมาเขาบอกว่าเขาจะไปทำความดีเพื่อในหลวง เขาจะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาเพื่อในหลวง เพื่อในหลวงๆ นี่คืออะไรล่ะ เพราะว่าเขาระลึกถึงคุณงามความดีในจิตใจของคนเวลามันระลึกคุณงามความดี สิ่งที่เราระลึกถึงสิ่งที่ดีๆ ใจ ท่านถึงสอนให้ประหยัด สอนให้มัธยัสถ์ สอนให้สามัคคี สอนให้รักกัน ในหลวงไม่ได้สอนให้รักในหลวงเลย

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมมันจะเกิดในดวงใจดวงนั้น ดวงใจดวงนั้นมันจะมีคุณธรรมในใจดวงนั้น ถ้าดวงใจดวงนั้นมีคุณธรรมในใจดวงนั้น ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ภิกษุอยู่ที่เวฬุวันแคว้นที่กัณดาโรที่ห่างไกล ถ้าประพฤติปฏิบัติตามที่เรารู้ ปฏิบัติตามที่เราสั่งสอน เหมือนอยู่ใกล้เรา เหมือนกอดเราไว้เลย ภิกษุอยู่กับเรา ไม่ปฏิบัติตาม ไม่ทำตาม มันเหมือนอยู่ห่างไกลๆ นี่ไง ถ้าเป็นวัตถุ วัตถุมันอยู่ข้างนอก แต่ถ้าเป็นเรื่องของหัวใจ เรื่องของความรู้สึกนึกคิดนี้สำคัญมาก ถ้าความรู้สึกนึกคิดสำคัญมาก

เวลาในหลวงท่านสอนของท่าน ท่านสวรรคตไปแล้ว สิ่งที่เราสวรรคตไปแล้ว สิ่งที่เราเหลือไว้มันจะเหลือไว้ในความทรงจำของเรา ในความทรงจำที่ได้เกิดร่วมกันนะ ในสมัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเขาเรียกสหชาติ ใครได้เกิดร่วมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีบุญกุศลมาก

เวลาเราทำบุญกุศลกัน ในปัจจุบันนี้ทุกคนบอกทำบุญกุศลแล้วจะขอให้ไปเกิดร่วมกับพระศรีอริยเมตไตรย พระศรีอริยเมตไตรยจะมาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในภัทรกัปนี้เป็นองค์ที่ ๕ แล้วเกิดแล้วจะปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย การปฏิบัติง่ายหรือปฏิบัติยากมันก็ตรัสรู้หรืออริยสัจอันเดียวกัน อริยสัจมีหนึ่งเดียว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมณโคตมเป็นองค์ที่ ๔ ก็ตรัสรู้หรืออริยสัจเรื่องนี้

อริยสัจคืออะไร ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ แต่การสร้างอานาจาสนามาของพระศรีอริยเมตไตรยท่านสร้างของท่านมามาก ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย การสร้างมากสร้างน้อย การสร้าง ยิ่งสร้างมากมันยิ่งจะมีสติปัญญา ยิ่งมีอานาจาสนามาจะมีการรู้คั่นอันนั้น ถ้าการ

รื้อคันธนูขึ้นมันถึงจะปฏิบัติรอด ปฏิบัติง่าย แต่ของเราถ้าจะเป็นอย่างนั้น เราก็ต้องสร้างบุญญาธิการ ขึ้นมาให้เสมอกันถึงจะเกิดสหชาติได้

ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเขาเรียกว่า เกิดสหชาติ ใครเกิดมาร่วมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ขึ้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้เล็งญาณ พุทธกิจ ๕ เข้าขึ้นมาเล็งญาณก่อนว่าใครมีอำนาจวาสนาแล้วอายุขัยเขาสั้น ไปเอาคน นั้นก่อน ต้องมีอำนาจวาสนานะ ถ้าไม่มีอำนาจวาสนา มันพูดไม่รู้เรื่อง พูดคนละประเด็นเดียวกัน พูด เหมือนกัน แต่ตีความแตกต่างกัน

แต่ถ้าคนมีอำนาจวาสนานะ แม้แต่ไม่ต้องพูด พระสารีบุตรไปเห็นพระอัสสชิเดินบิณฑบาต อยู่ ศึกษามากับสัตบุรุษๆ มาตลอด เขาสั่งสอนขนาดไหน ปัญญามันก็รู้เท่าคิดได้ตลอด มันก็คิดของมัน ใจ แต่มันไม่มีทางออก มันสงสัยๆ นั่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่ ไม่ใช่ก็คือไม่ใช่ แต่มันไม่มีเหตุมีผลใจ เห็น พระอัสสชิเดินบิณฑบาตอยู่ กิริยามาสงบเรียบร้อย มันน่าเคารพบูชา นี่คนมีปัญหาๆ แค่เห็นการเดิน การ เคลื่อนไหว มันยังเคารพศรัทธา ตามพระอัสสชิไป “ท่านบวชกับใคร”

พระอัสสชิเป็นพระอรหันต์ “เราเพิ่งบวชใหม่ เราไม่มีความรู้มาก”

“ถ้าบวชใหม่หรือบวชนานหรือบวชเร็ว มีความรู้ขนาดไหนก็บอกแค่นั้น เรื่องที่จะใช้ปัญญา เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า เป็นเรื่องของพระสารีบุตรเอง”

“องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน เย ธมฺมาฯ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ถ้าจะดับต้องไป ดับที่เหตุนั้น”

สัตบุรุษไม่เคยสอน ไม่ใช่ก็คือไม่ใช่ มันสิ้นสุดที่กระบวนการของมัน แต่มันไม่มีเหตุ ไม่มีที่มาที่ ไป ไม่มีการดับต้นเหตุ ไม่มีการดับที่เกิด เวลาพระสารีบุตรใช้ปัญญาตามไปเป็นพระโสดาบันๆ

นี่พูดถึงถ้าอำนาจวาสนามี มันมองออก มันเข้าใจ มันรู้ได้ อยู่ที่มุมมองของตน คุณ ธรรมารู้สึก นึกคิดของสังคมเรามันแตกต่างมันหลากหลายเพราะว่าเขาทำมาๆ มันเป็นประวัติศาสตร์ มันเป็นอดีตที่ เราแก้ไขไม่ได้ เขามีมุมมอง เขามีความรู้สึกนึกคิดแบบนั้น ถ้าเขามีมุมมอง เขามีความรู้สึกนึกคิดแบบนั้น

ในหลวงบอกว่าต้องให้คนดีเป็นผู้ปกครอง จะทำให้ทุกคนเป็นคนดีไม่ได้ ไม่มีใครมีความสามารถจะทำให้ทุกคนเป็นคนดีเท่ากันเสมอกัน แต่เราต้องให้คนดีเป็นผู้ปกครอง คนดีเป็นผู้ที่คุ้มครองจะได้สังคมที่ร่มเย็นเป็นสุขไป

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าใครปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ธรรมนั้นจะสถิตในหัวใจดวงนั้น ถ้าธรรมนั้นสถิตในหัวใจดวงนั้น เราจะต้องประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง ๆ ของเรา เพื่อประโยชน์กับเรา ๆ ใด ประโยชน์กับเรา เห็นไหม เราทำ

ตอนนี้เมืองไทยไว้ทุกข์นะ ประเทศชาติไว้ทุกข์ มันทุกข์ของประเทศชาติเลยละ แต่ประเทศชาติไว้ทุกข์เพราะระลึกถึงบุญคุณของในหลวง ระลึกถึงบุญคุณของกษัตริย์ที่ปกครองคุ้มครองดูแลให้ประเทศชาติเราร่มเย็นเป็นสุข ให้ชีวิตของเราไม่โดนเขาเบียดเบียน เพราะมันมีกฎหมายบังคับใช้ได้ ถ้าประเทศชาติล้มเหลว มันบังคับใช้กฎหมายไม่ได้ ถ้าบังคับใช้กฎหมายไม่ได้ ใครที่มีกำลังมากกว่ามันก็รังแกผู้ที่กำลังอ่อนกว่า มันรังแกมันทำลายเขาไปทั้งนั้นนะ แต่เพราะอะไร เพราะว่ามินิรัฐ มืองค้ำในหลวงที่เป็นหลักอยู่ เราถึงร่มเย็นเป็นสุขกันมา ๗๐ ปี ตอนนี้จะเปลี่ยนแปลงแผ่นดิน กำลังจะเปลี่ยนแปลง แต่เปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นมันก็จะทำให้ประเทศชาติร่มเย็นเป็นสุขมากขึ้น

ฉะนั้น เรามาทอดกฐินๆ ในระหว่างที่ประเทศชาติไว้ทุกข์ แต่บุญกุศลนี้เราทำเพื่อเรา เราทำเพื่อเรา คูลี เวลาวันเฉลิมๆ เราทำบุญเพื่อในหลวง เราทำบุญเพื่อในหลวง ทุกคนทำบุญกุศลเพื่ออุทิศในหลวง แต่เป็นคุณงามความดีของผู้กระทำนั้น ถ้าผู้กระทำนั้นไม่มีสิ่งใดจะอุทิศ จะเอาอะไรไปอุทิศไป

เวลาวิญญานอาหาร อาหาร ๔ ในวิญญะ กำเนิด ๔ อาหาร ๔ กวฬิงการอาหาร อาหารที่เราได้กิน ตอนเช้าเขาเรียกว่าอาหารเป็นคำข้าว อาหารเทวดา อาหารนี้เป็นวิญญานอาหาร อาหารบนพรหมนี้ ผัสสาหาร มโนสัญเจตนาหาร อาหารของวิญญะที่การสื่อสารกัน

เวลาเขาไปเกิดเป็นเทวดา วิญญานอาหารๆ เราก็นี้ว่าเราคิดเอาเอง วิญญานคือความรู้สึกนึกคิด วิญญาน เห็นไหม รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาน สัญญาก็ปรุงแต่งขึ้นมาเอง... ขี้โกง มันคิดได้ตอนนี้ไง เวลามันจะตายมันคิดไม่ได้ เวลาคนใกล้ตายมันกลัวตาย มันจะไปคิดอะไร แล้วมันคิดสิ่งที่มันไม่มีสิ่งที่สัญญาในหัวใจ ไม่มีสิ่งที่มันทำมา มันคิดไม่ออก มันคิดไม่เป็น มันคิดไม่ได้

จิตวิญญาณนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราถึงจินตนาการเรื่องราวสวรรค์ได้ จินตนาการเรื่องพรหมได้ จินตนาการเรื่องนรกได้ มันเลยมีข้อมูล เลยก้าวไกล ก้าวฝึๆ อยู่ไง ฉะนั้น จิตใจทุกดวงใจ จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตนี้ไม่เคยสัมผัสนิพพาน จิตนี้ถึงระลึกถึงนิพพานไม่ได้ ระลึกถึงไม่เป็นมันไม่ได้ มันเลยจินตนาการกันผิดๆ ถูกๆ อยู่ไหน

ถ้ามันเป็นความจริงในใจ ถ้าของไม่รู้ไม่เห็นมันนึกไม่ได้ แต่ถ้ามันเป็นความจริง ที่เรามาสร้างบุญกุศลกันอยู่นี้ เราจะมาสร้างบุญกุศล เราจะมาทอดกฐิน ทอดกฐินเพราะมีสงฆ์จำพรรษาครบสงฆ์ สงฆ์จำพรรษาครบ ๑ พรรษา ๑ ไตรมาส ๑ ไตรมาสแล้ว เวลาในสมัยพุทธกาล ออกพรรษาแล้วได้รับกรรมฐานจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเข้าป่าเข้าเขาไป ประพฤติปฏิบัติจนมีข้อสงสัย มีสิ่งใดที่มันเป็นปมในใจ ออกพรรษาแล้วจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันหน้าฝนอย่างนี้ เวลามันไป ไปเปียกๆ และๆ กัน ผ้าขาวรุ่งริ่งมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่าให้อยู่จำพรรษา แล้วออกพรรษาแล้วให้รับกฐินก่อน ทำให้มันรอบคอบ เสร็จแล้วถึงไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงมีกฐินนี้ขึ้นมา

เห็นไหม ฝนตกๆ เวลาวันนี้ ชาติในปัจจุบันนี้ประเทศชาติไว้ทุกข์ แม้แต่สวรรค์ยังรับรู้ระ มีความโศกสลดมาด้วยกัน ฝนตกๆ แล้วเวลาฝนตก เมื่อคืน เห็นไหม เมื่อคืนไครนอนตากฝน ไครนอนต่างๆ ให้ระลึกย้อนกลับที่สนามหลวง สนามหลวงเขยื้อนตากฝน เขารอเฝ้า เขายืนได้ เขาไม่หนี

โดยปกติฝนตก ทุกคนหลบหมด ทำไมเขาอยู่ได้ล่ะ เขาอยู่ได้เพราะจิตใจเขามั่นคงไง นี่ก็เหมือนกัน เวลาเมื่อคืนฝนตก เรานอนตากฝน เรามีจิตใจที่มั่นคง สิ่งใดมันเป็นเรื่องเล็กน้อย เรื่องเล็กน้อยมาก จิตใจนี้ยิ่งใหญ่มาก จิตใจที่มันมีหลักมีเกณฑ์ของมัน มันมีจุดยืนของมัน มันยิ่งใหญ่มาแล้วจิตใจของคนทำความสงบของใจ มันนุ่มนวล เวลาจิตมันมีความสงบนะ มันนุ่มนวลของมัน มันมีพลังงานของมัน มันมีปัญหาของมัน เพราะมันมีของมัน สัมมาสมาธิถึงยกขึ้นสู่วิปัสสนา

จิตของคนไม่มีสัมมาสมาธิ จะบอกว่า คุณสัตว์เดรัจฉานสิ สัตว์เดรัจฉานมันเป็นสัตว์ เพราะมันไม่มีศีลไม่มีธรรมมันถึงเป็นสัตว์ ทั้งๆ ที่มันมีคุณงามความดีนะ สัตว์มันรักลูกของมัน มันดูแลของมัน มันทำความดีของมัน มันก็เป็นสัตว์ เพราะมันเป็นสัตว์

แต่เราเป็นมนุษย์ ถ้าเราเป็นมนุษย์ เรามีสมอง ถ้าเรามีสมองของเรา แล้วเรามีสติมีปัญญาของเรา มีสติมีปัญญานะ มันคัดมันเลือก มันแยกมันแยะไง ถ้ามัวแต่ตัวเองคิดว่าอะไรมันสุขจริง สุขเทียม สุขของโลกนี้เขาหาได้ทั้งนั้นนะ สุขในโลกนี้หาได้แต่สุขในศาสนา สัมมาสมาธิ ถ้ามันสงบของมันลง ถ้าจิตมันสงบแล้วมันมีสติมันมีปัญญาของมัน แล้วถ้ามันมีกำลังของมัน ถ้ายกขึ้นสู่ นั่นนะปฏิบัติในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ ในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ มันต้องมีสัมมาสมาธิคือจิตตั้งมั่น

จิตตั้งมั่นมันเป็นอะไร จิตเป็นสากลนะ ทุกศาสนาบอกว่าสอนทำสมาธิ ทุกศาสนาเขาจะอวดอ้างว่าเขาทำสมาธิ แต่ทำสมาธิแบบนั้นมันเป็นมิจฉา มันเป็นมิจฉาเพราะอะไร เพราะสมาธิเป็นสมาธิ อยู่กับสมาธิไง แต่ในพระพุทธศาสนา สัมมาสมาธิเป็นบาทเป็นฐาน สมถกรรมฐานยกขึ้นสู่วิปัสสนากรรมฐาน จะยกขึ้นสู่วิปัสสนากรรมฐานมันต้องมีจิตใจของเรา เห็นไหม

เราจะเกิดเป็นคนเพราะอะไร เราจะเกิดเป็นคนเพราะเรามีกรรม แล้วมีพ่อแม่ มีดีเอ็นเอของพ่อของแม่ มีไข่ มีสเปิร์ม แล้วมีจิตปฏิสนธิจิต มันถึงเกิด มันถึงปฏิสนธิในไข่ ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ มันถึงเกิดเป็นคน

สัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิมันมีบาทมีฐานของมัน มีสมถกรรมฐาน มันยกขึ้นสู่วิปัสสนากรรมฐาน มันถึงเป็นปฏิบัติในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ เพราะมันมีพ่อแม่ มีที่มาที่ไป

แต่เวลาปฏิบัติของเขา ปฏิบัติแนวทางสติปัฏฐาน ๔ แนวทางสติปัฏฐาน ๔ มันนึกเอาเองทั้งนั้นเลย มันนึกเอาเองทั้งนั้น มันเป็นคนคลั่งไร้สติขาดสติ มันเป็นคนคลั่งที่คุ้มครองตัวเองไม่ได้ ศาลสั่งว่าเป็นบุคคลที่ช่วยตัวเองไม่ได้ มันจะทำอะไร แล้วก็บอกว่าปฏิบัติในแนวทางสติปัฏฐาน ๔

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนมาให้ศึกษามีภาคปริยัติ แล้วให้ฝึกหัดปฏิบัติ เวลาปฏิบัติไป โอ้ที่ว่าแนวทางสติปัฏฐาน ๔ แนวทางสติปัฏฐาน ๔ มันสังเวช มันสังเวชแบบพระสารีบุตรไปฟังพระอัสสชิณะ ฟังสังขชัมมาฯ นั่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่ แล้วสังขชัมมาฯ รับประกันเลยว่า “มีความรู้เหมือนเรามีปัญญาเหมือนเรา เป็นอาจารย์ได้เหมือนเรา”

พระสารีบุตรไม่เอา เพราะว่ามันมีความลังเล มันมีความสงสัยอยู่ลึกๆ โอ้สงสัยลึกๆ นั่นนะมันพาเกิด โอ้สงสัยลึกๆ นั่นแหละมันเวียนว่ายตายเกิด เพราะตัวจิต ตัวไม่ตาย โอ้ตัวลึกๆ นั่นนะ ตัวจิตมันไม่ตาย โอ้ความคิดเกิดดับ ความคิดเรา อารมณ์เรามันเกิดดับทั้งนั้นนะ

ฉะนั้น แนวทางสติปัฏฐาน ๔ เราจะทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจสงบเข้ามา เราจะรู้จักของเรา เราจะรู้จะเห็นของเรา

เราจะบอกว่าการปฏิบัติธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายกไว้ให้กับเป็นปัจจัยตั้ง เป็น สันติภูมิโก รู้เฉพาะตนในใจของตน แล้วตน คนถ้ามีอำนาจวาสนา ที่บำเพ็ญมาเป็นพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย เพราะมันมีความมั่นคงอย่างนั้น สิ่งใดที่ความสงสัยสิ่งใด ดุติ เจ้าชาย สิทธัตถะ อาพารดาบส อุทกดาบส “เธอมีความรู้เหมือนเรา มีความเห็นเหมือนเรา สอนได้เหมือนเรา เข้าสมบัติ ๖ สมบัติ ๘ ได้”

เจ้าชายสิทธัตถะปฏิเสธหมดเลย ไม่เอาๆๆ เพราะอะไร เพราะมันสงสัยๆ ใจ เวลาเจ้าชาย สิทธัตถะมาตรัสรู้ มาตรัสรู้เองโดยชอบในใจของเจ้าชายสิทธัตถะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ในป่า วาเชษฐวินัยนี้ไว้ พระเราบวช มาแล้ว พระป่าเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ใหญ่ของเรา แล้วก็ลูกศิษย์ครูบา อาจารย์ที่ตามๆ กันมา ครูบาอาจารย์ท่านมรื้อมาค้นของท่าน ท่านวางแนวทางของท่าน วางข้อวัตร ปฏิบัติของท่าน เราจะมาประพุดติปฏิบัติกัน เรามาอยู่ป่าอยู่เขาไม่ใช่มาเพื่อโอ้อวด มาเพื่อยึดครอง มาเพื่อใดๆ ทั้งสิ้น เพราะสถานที่มันเป็นสมบัติของชาติ

ตอนนี้ชาติไว้ทุกข์ๆ นะ ชาติมีความทุกข์มาก ชาติมีความโศกสลดกับองค์ในหลวงที่ท่าน สวรรคตไป ชาติทั้งชาติไว้ทุกข์ แล้วเราจะมาสนุกครึกครื้นรื่นเริงกันอยู่ไม่ได้ เราจะต้องตื่นตัว เรา จะต้องตื่นตัวของเรา พระที่มาประพุดติปฏิบัติก็พยายามมาค้นคว้า มาชวนชวนเพื่อเอาความรู้จริงใน ใจของตน

เราเป็นชาวพุทธ เราได้ข่าวได้คราวว่าออกพรรษาแล้ว พระจำพรรษาแล้วจะมีกฐิน เราจะมา ทอดกฐินกัน ทอดกฐินเพื่อส่งเสริม ส่งเสริมเจตนาของเรา ส่งเสริมหัวใจของเราให้เข้มแข็ง ให้เชิดชู ให้ มีหลักมีเกณฑ์มากขึ้น แล้วส่งเสริมเชิดชู มีบุญกุศลนี้ ทอดกฐินแล้วอุทิศส่วนกุศลๆ

ตอนนี้ชาติกำลังไว้ทุกข์ ชาติกำลังมีความทุกข์อยู่เนี่ย เราจะมึนน้ำใจต่อกัน เราจะมีความรักถึงต่อกัน เราทอดกฐินนี้ทอดกฐินเพื่อชาติ ศาสนา เพื่อพระมหากษัตริย์ และเพื่อตัวเรา เอวัง